

Voorwoord

Guus was niet alleen een goede vriend van mij waar ik plezier mee heb gehad en vele belevenissen mee heb gedeeld. Hij was in zekere zin ook wel een voorbeeld voor mij. Hij had bijzonder veel talenten. En dat koppelde hij aan gezonde dosis lef en ondernemingszin. Hij kon goed sporten, leren en vrienden maken. Hij zag er goed uit. Trok zijn eigen levenspad. En hij was gewild bij de vrouwen.

Kortom: Guus was een toonbeeld van succes.

Maar plotseling kwam daar een verandering in. Na een partijtje voetbal viel hij flauw en hoorde iets knakken in zijn hoofd. Daarna zag hij de wereld anders. Hij was van de één op de andere dag veranderd in een bang, onzeker wezentje. Hij durfde nauwelijks nog zijn huis uit te gaan. Het angstzweet brak hem al uit bij het idee dat hij naar de bakker op de hoek moest. Hij kon zich niet meer concentreren. Zelfs de krant lezen was teveel voor hem. Uiterlijk was er niets aan hem veranderd.

Aan het einde van een opname op een psychiatrische afdeling van een ziekenhuis maakte Guus een eind aan zijn leven. Hij is slechts 28 jaar geworden.

Zijn directe omgeving, en ook ik dus, bleef in verbijstering en onbegrip achter.

Ik heb heel lang geworsteld met vraag waarom Guus dit heeft kunnen doen en vervolgens met de vraag of ik (of iets anders) hem van deze daad had kunnen afhouden.

Tot en met de dag van vandaag denk ik na over het waarom van zelfdoding. Ik weet dat veel mensen die met een zelfdoding in hun directe nabijheid zijn geconfronteerd ook met dezelfde vraag worstelen. Deze “waarom” vraag kan lang aanhouden en het rouwproces ernstig verstoren. Als de overledene een ongeneeslijke ziekte heeft, is deze vraag niet aan de orde. Het rouwen kan dan ongestoord beginnen.

Ik denk dat ik een antwoord op het “waarom” van deze zelfdoding heb gevonden, die in mijn ogen voor de meeste zelfdodingen zal opgaan. De dood van Guus heeft daardoor bij mij een plaats kunnen krijgen, zonder verdere zelfkwellingen.

Ik heb het verhaal van Guus opgeschreven omdat ik denk dat mijn verklaring van zijn dood vele andere nabestaanden van geliefden die zelfmoord hebben gepleegd, een beetje kan helpen. En al is het maar een klein beetje, dan is het al de moeite waard.

Bovendien zie ik het schrijven van dit boekje als eerbetoon aan mijn goede vriend Guus. Eer die recht doet aan onze vriendschap en zijn sterke persoonlijkheid.

Het eerste exemplaar van dit boek zal ik overhandigen aan

de vader van Guus. Met hem onderhoud ik nog regelmatig contact. Ik heb bewondering voor de positieve levensinstelling van deze man, ondanks de persoonlijke klappen die hij heeft gehad.